

Urosalpinx cinerea (Snäckor)

A: *Urosalpinx cinerea* i sin naturliga miljö. Arten har 9-12 längsgående radiärribbor och ca 15 rader med tvärgående spiralfårar. B. Det levande djuret som sticker fram ur skalöppningen.

© Marianne Ligthart, © Bill Frank

Svenskt vardagsnamn	Saknas
... och på andra språk	Engelska: American oyster drill, Atlantic oyster drill; Tyska: kallas ibland Austerndrille, namnet kan dock användas även på andra borrsnäckor; Franska: perceur de l'Atlantique
Vetenskaplig(a) namn	<i>Urosalpinx cinerea</i> (Say, 1822); fam. Muricidae
Organismgrupp(er)	Blötdjur (fylum Mollusca); Snäckor (klass Gastropoda).
Storlek och utseende	<p>Det skrovliga skalet har vanligen fem vindlingar (en vindling innebär 360° vridning), med 9-12 grova längsgående radiärribbor och ca 15 rader med tunnare tvärgående spiralfårar. Öppningen är oval och vid basen finns en kort öppen sifonkanal (kanal till andningsröret). På mynningens yttre läpp sitter 2-6 små tänder.</p> <p>Skalet är oftast gult, ibland med bruna streck, men det kan också vara grått, vitt eller orange. Orange förekommer oftast hos små individer. Skallocket (operculum) är orange eller gul-brunt. I sitt ursprungliga utbredningsområde blir arten sällan mer än 35 mm lång. Honor är i allmänhet något större än hannar.</p> <p>I likhet med de flesta snäckor inom familjen <i>Muricidae</i> får <i>U. cinerea</i> tag på föda genom att borra sig genom skalet på sina bytesdjur som ofta utgörs av musslor eller ostron. Med hjälp av en rasptunga (radula) och ett sekret som utsöndras luckras skalet upp och när hålet är klart sticker den in sin proboscis och suger i</p>

	<p>sig bytesdjurets mjukdelar. Längden på rasptungan avgör hur tjocka skal snäckan kan borra sig igenom. På länken "The other 95%" (under LÄS MER) finns en film som visar hur radulan på en <i>Urosalpinx cinerea</i> borrar sig genom skalet på en mussla.</p> <p>Arbetsbeskrivning bygger på uppgifter av A. Cohen (Cohen, 2005) som i sin tur refererar till litteratur listad nedan under "Referenser till artbeskrivning".</p>
Kan förväxlas med	Kan förväxlas med <i>Ocenebra erinacea</i> .
Geografiskt ursprung	Amerikanska Atlantkusten, i området mellan St. Lawrencebukten och Florida.
Första observation i svenska vatten	Arten har inte observerats i svenska vatten.
Förekomst i svenska havs- och kustområden	Arten har inte observerats i svenska vatten.
Övrig förekomst utanför ursprungligt utbredningsområde	Sedan slutet av 1800-talet har man påträffat den på ett antal lokaler vid nordamerikanska Stilla havskusten. Första fynden i Europa var 1927 i ostronodlingar i Essex vid engelska sydkusten. I dagsläget finns den även i Nederländerna.
Referenser till observationer i områden nära svenska farvatten	Essex, engelska sydkusten (Cole, 1942); Gorishoek, Nederländerna 2007 (Faasse and Ligthart, 2007).
Troligt införselsätt	<i>U. cinerea</i> har sannolikt spridits via import av amerikanskt ostron (<i>Crassostrea virginica</i>) från amerikanska ostkusten. Larverna är inte planktonlevande och det är därför osannolikt att de kan förflytta sig över några längre avstånd på egen hand.
Miljö där arten förekommer	<i>U. cinerea</i> lever i och strax under tidvattenzonen, ner till ca 15 meters djup. Den klarar salthalter från ca 13 ‰ och uppåt. Temperaturoptimum är vid ca 20 °C, och det krävs temperaturer på över 9-10 °C för att den ska äta. Den är ett utpräglat rovdjur som framför allt livnär sig på ostron, musslor, havstulpaner och ibland även andra snäckor.
Ekologiska effekter	Okänt vilka effekter <i>U. cinerea</i> har utanför ostronodlingar.
Andra effekter	Skadorna <i>Urosalpinx cinerea</i> åstadkommer för kommersiell ostronnäring är enorma. Framför allt äter de dock unga ostron eftersom de vuxna i allmänhet har för tjocka skal för att radulan ska kunna tränga igenom.
Övrigt	<i>U. cinerea</i> har varit mycket vanlig i ostronbestånd runt

Essex i södra England sedan sekelskiftet första hälften av 1900-talet. Vid fältundersökningar 1987-90 fann man dock att individantalet hade sjunkit till nära noll på många ställen. De få individer man fann var gamla, och alla honor uppvisade den morfologiska defekten "imposex" d.v.s. de hade utvecklat de hanliga karaktärsdragen sädesledare och penis. Honor som drabbats kan inte para sig och blir därmed i praktiken sterila. Imposex hos snäckor anses vara ett tydligt tecken på att de exponerats för tributyltenn (TBT), en substans som i båtbottnfärg för att förhindra påväxt.

Läs mer

- U.S. Geological Survey (USGS)
<http://nas.er.usgs.gov/queries/factsheet.aspx?SpeciesID=1015>
- Smithsonian Marine Station at Fort Pierce
http://www.sms.si.edu/irlspec/Urosalpinx_cinerea.htm
- The other 95%. An appreciation of the underappreciated majority of life.
<http://other95.blogspot.com/2009/10/wading-in-with-urosalpinx-cinerea.html>

Mer om bilden

- © Marianne Ligthart,
mliqthart01@freeler.nl
- © Bill Frank
http://www.gastropods.com/4/Shell_2994.shtml

Referenser till artbeskrivning

- Cohen A.N. *Urosalpinx cinerea* (Say, 1822), Atlantic oyster drill
www.exoticguide.org (2010-09-22).

Referenser till artbeskrivning på ovan nämnda hemsida:

- Carlton J.T. 1979. History, Biogeography, and Ecology of the Introduced Marine and Estuarine Invertebrates of the Pacific Coast of North America. Ph.D. thesis, University of California, Davis, CA (pp. 384-394).
- Cohen A.N. & Carlton J. 1995. Nonindigenous Aquatic Species in a United States Estuary: A Case Study of the Biological Invasions of the San Francisco Bay and Delta. U.S. Fish and Wildlife Service, Washington DC (pp. 53-54).
- Eno N.C., Clark R.A. & Sanderson W.G. (eds.). 1997. Non-native marine species in British waters: a review and directory. Joint Nature Conservation Committee, Peterborough, UK (pp. 118-120).
- Hopkins D.R. 1986. Atlas of the Distributions and Abundances of Common Benthic Species in San Francisco Bay, California. U.S.

Geological Survey, Water Resources Investigations Report 86-4003.

- Morris R.H., Abbott D.P. & Haderlie E.C. 1980. Intertidal Invertebrates of California. Stanford University Press, Stanford, CA (pp. 278-279).
- Stearns R.E.C. 1894. *Urosalpinx cinereus* in San Francisco Bay. Nautilus 8: 13-14.

Referenser till fyndplatser

- Cole H. A. 1942. The American whelk tingle, *Urosalpinx cinerea* (Say), on British oyster beds. Journal of the Marine Biological Association of the United Kingdom 25:477-508.
- Faasse M., Ligthart M. 2007. The American oyster drill, *Urosalpinx cinerea* (Say, 1822), introduced to the Netherland - increased risks after ban on TBT? Aquatic Invasions 2:402-406.

- Detta faktablad om *Urosalpinx cinerea* skapades den 23 september 2010 av N-research